

[Alfred Jensen.]

støttelsen og faktisk også i folkepensionsbeløbet. Når man endelig vil ændre lovgivningen, forstår jeg ikke, at man ikke er opmærksom på den utilfredshed, der her er kommet til udtryk. Jeg kender nok den højtærede indenrigsministers stilling hertil. Han er jo blevet spurgt direkte og har ikke villet gå ind på de betragtninger, der fra arbejdernes side er gjort gældende. Han har ment det rimeligt, at der er en sådan adgang til at foretage indeholdelse i arbejdsledelsesunderstøttelsen. Det er naturligvis den højtærede indenrigsminister, der har fremsat forslaget, men jeg har dog det indtryk, at det er fremsat på regeringens vegne, og derfor forekommer det mig lidt urimeligt, at man ikke har været opmærksom på dette forhold. Det er jo ikke mange uger siden, den socialdemokratiske presse kunne fastslå, at de ændringer, der var sket i den kommunale skattelovs § 42, stk. 5, ikke skulle forstås på den måde, at man skulle kunne indeholde skat i arbejdsledelsesunderstøttelsen, for denne ydelse er faktisk kun til de mest elementære livsfornødenheder; der er ikke noget at tage fra til skat. Jeg deler de betragtninger, og jeg mener, at de betragtninger, der må gøres gældende her, også kan og må gøres gældende, når det drejer sig om folke- og invalidepension; men her giver lovforslaget også kommunerne mulighed for at foretage indeholdelse. Det forekommer mig, at netop på dette område trænger loven til en ændring, og jeg håber, at man vil tage disse forhold op til behandling i udvalget med en ændring for øje, som sikrer, at kommunerne ikke forgriber sig på de arbejdsløses understøttelse og vore ældre medborgeres pensioner.

Årsagen til de foreslåede ændringer i den kommunale beskatning er jo ikke den, at man kan se, at urimelighederne er så store, at der må en ændring til. Årsagen er, at man har gennemført en huslejeskat. Så kan man forsøge at forskønne den så meget, man vil, men det er dog en ny indirekte skat, som ikke udelukkende rammer spekulanter, men som væltes over på lønmodtagerne, og som rammer dem med de små indkomster særlig hårdt. Jeg forstår så udmærket, at man, når man griber til den slags ting, også er nødt til at tage fat på den beskatning, som kommunerne foretager.

Jeg vil da gerne sige, at de principper, man her er gået frem efter, ikke støder os. Vi har ikke noget imod, at man foretager en sådan forenkling. Tanken om en proportional skat er jo ret tiltalende, men problemet er, om der alligevel ikke savnes en progression i den kommunale skat. Selv om det bliver en bedre ordning end den, vi har, kan jeg ikke se, at det, man når frem til, er det rigtige, og at det er tilfredsstillende.

Jeg vil også hæfte mig ved, at de kommuner, der kan benytte reglerne — det drejer sig om sognekommunerne — faktisk kun kan betjene sig af de samme muligheder for at give nedslag i indkomsten, som de har nu. Jeg forstår ikke, hvorfor man ikke ajourfører disse indtægtsbeløb. Hvorfor i alverden bliver man stående ved 1 200 kr., når man dog ved, at 1 200 kr. i 1922 repræsenterede en betydelig større købekraft, end 1 200 kr. gør i dag?

Jeg hører med forbauselse, at der er nogen, der tager anstød af, at man lader en hel del medborgere slippe for at betale skat. Jeg kan nok se, at tallet 175 000 er ret stort, men det angiver blot, at man faktisk har opkrævet skat hos titusinder af medborgere, som skulle have været fritaget, hvis man havde ajourført disse grænser for nedslagsbeløbene og grænsen for total fritagelse for skat. Derfor er det mig ubegribeligt, at man opretholder disse indtægtsgrænser i den foreslåede § 9 b, men det kan man måske få en forklaring på. Det forekommer mig, at man ikke kan blive stående ved det, der blev nedfældet i 1922-loven, og som for længst burde have været ændret.

Så er der spørgsmålet om progressionen. Jeg har den opfattelse, at man ikke kan nøjes med det, der her er foreslået. For det første må jeg mene, at beløbet 4 000 kr., som er fastsat som grænse for skattebetaling for forsørgere, er for lavt. Forskellige ordførere har i dag henvist til forslag, der tidligere har været fremsat, bl. a. i maj 1954; da var der i statsskatteloven fastsat et større beløb, nemlig 5 000 kr. for ægtepar og forsørgere, og jeg mener, at dette beløb ville have været mere passende i denne forbindelse. Jeg ved ikke, hvorfor man, når man engang har fremsat forslag om 5 000 kr., ikke fører det over i denne lov, al den stund prisniveauet er steget temmelig meget siden da. (Afbrudelse: Den gang var det